

До більш міфічного дерева відноситься Лавр. Вій часто знаходить своє положення в древній міфології.

Лавр – Святе дерево Аполлона, перетворена німфа Дафна; гілками цього дерева Аполлон, сумуючи за коханою, прикрасив свою голову і ліру. Завдяки цьому «божественному встановленню» лаврова гілка (вінок) придбала значення нагороди.

Дерево – фундаментальний культурний символ, що репрезентує вертикальну модель світу ідеєю бінарних.

**Шубіна А.В.**

*бакалавр,*

*Науковий керівник: Михалевич В.В.*

*кандидат культурології, доцент,*

*Київський університет імені Бориса Грінченка*

## **МОКУЛІТО ЯК РІЗНОВИД ГРАФІКИ**

Графіка включає в себе різні види образотворчого мистецтва. Сюди відносять: рисунки-ілюстрації і найрізноманітніші можливі прикрашання книг, газет, журналів, виконаних тушшю, олівцем, аквареллю, гуашшю, темперою і т. д.; всі види плакатів; рисований художній шрифт; різні грамоти, дипломи, упаковки, етикетки, білети.

Розвиваючись протягом століть графіка збагатилась найрізноманітнішими художньо-технічними прийомами, що поступово набували свого реалістичного вдосконалення.

Будучи обмеженою розміром, графіка має неосяжні можливості ідейного та естетичного впливу на маси через свою тиражованість. Для графіки характерна лаконічність вираження. Вибирати основне і опускати зайве значить узагальнювати і спрощувати, тобто збагачувати сприймання. Тому творча робота художника-графіка, як і робота скульптора у мармурі, є тільки мистецтвом відкидання зайвого і залишення того, що створює образне втілення ідейного задуму.

На сьогоднішній день митцями по всьому світу використовується величезне різноманіття графічних технік. Знаковою подією у світі графіки стала поява принципово нової техніки – мокуліто. Вона народилась на стику

різних видів графіки увібравши у себе елементи багатьох уже існуючих технік, вдосконаливши, та адаптувавши їх для себе.

Техніка вперше була застосована в Японії в 1970-ті Озакою Сейші. Так само, як і інші літографічні техніки мокуліто покладається на той факт, що вода і масло не змішуються. Так само як і в традиційній літографії зображення наноситься із використанням маслянистих чорнил і олівців на матрицю або пластину. Зазвичай пластина це полірований лист вапняку, але на сьогоднішній день також використовуються пластини зроблені з алюмінію або поліестру. Стабільність цих матеріалів дозволяє отримати сотні або навіть тисячі майже ідентичних відбитків зроблених з однієї і тієї ж пластини. В мокуліто ж пластина зроблена з органічного матеріалу: деревини. В результаті зображення трохи змінюється з кожним відбитком, і якість відбитків стрімко погіршується, це означає, що кількість відбитків обмежена невеликою кількістю і всі вони відрізняються один від одного. Це відбувається в результаті факторів таких як вид і вік наявного листа деревини і погоди. Кожна пластина повинна бути віддрукована за один раз, тому що дуже рідко буває, що зображення можливо буде надрукувати коли пройде певний час, і результат такого друку передбачити неможливо. У процесі друку відтисків фактура деревини згодом починає домінувати над зображенням, завдяки чому над зображенням виникає так звана вуаль спогадів, якою характеризується дана техніка. Також цю техніку можна вдосконалити комбінуючи мокуліто із різьбленням, що може використовуватись для отримання контрастних контурів і текстур, які іншими методами досягнути не вийде.

Техніка мокуліто останнім часом набрала чималої популярності і притягує до себе погляди все більшої кількості митців-новаторів по всьому світі. Цю техніку дослідила і розвинула польський митець із Нью-Йорка Єва Будка. Єва заново винайшла мокуліто, розсунувши рамки і розвинувши техніку так, що нею зацікавились інші художники і створила свій власний напрямок, який названо за її ім'ям – «Будкаліто». Процес поєднує пласкі літографічні сліди та марки гравюри на дереві. Без використання кислот, процес виготовлення мокуліто стає ідеальним для новачків та художників-граверів всіх напрямків. Після Єви, цією технікою зацікавились інші митці, частково, завдяки Єві, що доклала чималих зусиль для популяризації техніки: статті, виставки, воркшопи, що вона проводила, надихнули велику кількість людей. Кожен із тих хто

зацікавився, експериментуючи та пробуючи себе у цій техніці вносив свій вклад у її розвиток.

Отже мокуліто – це техніка плоского друку, яка була винайдена в Японії наприкінці XX століття і полягає у використанні фанери у якості друкарської поверхні. Основний рисунок наноситься на дошку за допомогою жирних літографських матеріалів – туші та олівців, але можливо також використовувати прийоми гравюри, поєднуючи ефекти плоского друку із високим. На відбитках виразно проявляється текстура деревини, що також збагачує зображення. Великою перевагою техніки мокуліто є те, що, на відміну від літографії, отримувати зображення з фанерної дошки можна за допомогою звичайного офортного станка. Однак загальний наклад відбитків з однієї форми невеликий, особливо у порівнянні з літографією, офортом чи гравюрою на дереві. Мокуліто має високий потенціал та наче створена для робіт із динамічним змістом і розвинутим сюжетом, а саме для відображення спогадів, які залишають свій відбиток у пам'яті так само, як дерево на папері. Робота із органічним матеріалом дає відчуття плин часу і вуаль, яку він накладає на спогади та емоції, так само як і на деревину, що з кожним відбитком дає все більш затуманене зображення.

Техніка мокуліто має особливості характерні лише для неї, саме за них роботи виконані у цій техніці високо цінуються у світі, що робить їх легко впізнаваними. «Мокуліто» розширила горизонти графічного мистецтва, і на даний момент продовжує стрімко розвиватись, даючи величезний простір для митців, що не бояться експериментувати, досліджувати та відкривати щось дійсно нове, перебуваючи на вістрі розвитку образотворчого мистецтва.